

ὅταν ἄλλαι ἀνάγκαι καλοῦσι τὴν ἑλληνίδα εἰς καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα; Διατί ζητεῖς νὰ ἐπιφθαλμιῶμεν εἰς τὰ προνόμια, ἅτινα αἱ γυναῖκες τῶν γηραιῶν ἔθνων τῆς Δύσεως διαμφισβήτητοισι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀφοῦ ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα ἐκείνων οἵτινες ἀνέθρεψαν τοὺς ἥρωας δ' οὐδ' ἡ πατρίς μας σεμνύνεται σήμερον;

Ναι, φίλη μου, εἴμεθα ἑλληνίδες· ἡ δὲ Πατρίς ἡμῶν εὐρίσκειται εἰς ἐναγώνιον πάλην· ἰδὲ, ὅποσα βλέμματα σκωπτικά, ὅποσα βλέμματα λαθραία, ἀπλῆστως ἐποφθαλμιῶσιν ἐπ' αὐτῆς! Ὁ δρίζων περίξ ἡμῶν εἶναι σκατεινὸς καὶ τεβολωμένος, θέελα μανιώδης μᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν, ἀλλ' εἶθε διὰ μέσου τῆς οὐίχλης καὶ τοῦ καπνοῦ ν' ἀναφανῇ ποτε ἡ ἑλληνὶς κατέχουσα μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης θέσιν ἐπίζηλον καὶ περιφανῆ.

Ἰδοῦ, φίλη μου, ποία νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἡ εὐχὴ πάσης ἑλληνίδος, ἰδοῦ τί εἰς ἀπάντησιν τῶν ὅσα μοι γράφεις σοὶ ἀντιτάσσω, ἀλλ' ἂν καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἡδυνήθην νὰ μεταβάλω κατὰ τι τὰ φρονήματά σου, πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω ἐνταῦθα καὶ ἴσως προϊόντος τοῦ χρόνου, γενόμεναι ἐμβριθέστεραι, λάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Σὲ ἀποχαιρετῶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν μεταβαίνω μετὰ τῶν οἰκείων μου εἰς τὸ Φάληρον χάριν τῶν λουτρῶν ἐκεῖ δὲ ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ Ἀλιπέδου ἴσως μαντεύσει τοὺς ἐνδομύχους πόθους μου, τὰς μυστικὰς εὐχὰς ἃς ὁ ἀσθενὴς κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ σοὶ ἐκφράσῃ καὶ ὑπεράνω τοῦ πελάγους ὅπερ μᾶς διαχωρίζει, φέρουσα ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἐλαφρὰν αὐτῆς πτῆσιν, σταματῇσιν αἰφνης εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μασσαλίας καὶ ἐκεῖ ἐνθ' οὗ εἰς τὸν ὥραιον περίπατον τοῦ Prado ἢ τῆς Corniche εὐρισκομένη ἐπαναπαύει; τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πόντου, ἀφιερωμένη εἰς τὰς περὶ ἀναξαρτησίας τῆς γυναικὸς θεωρίας σου, ἴσως ἔλθῃ πλησίον σου καὶ θωπεύουσα ἡρέμα τὴν παρειάν σου διὰ τῶν ἐλαφρῶν αὐτῆς πτερυγῶν σοὶ ψιθυρίσει εἰς τὸ οὖς ἐν τῇ μελωδικῇ αὐτῆς γλώσσῃ—«Φίλη, ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ἑλληνίς»—

Ἀθήνησι 30 Αὐγούστου 1876.

Α. Γ. Π.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΛΟΞΙΣ

(Συνέχεια, ὡς ἀριθ. 9).

Ὁ ἀποχωρισμός.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Βιόρου ὁ Φριτιόφ παρσκευάζεται εἰς ἀναχώρησιν. Ἄς ὑπάγωσι νὰ πο-

λεμήσωσιν, ἂν θέλωσιν, οἱ υἱοὶ τοῦ Βήλη· ὅσω τὸ κατ' αὐτὸν θέλει πετάσει πρὸς τὰ ἱερά τοῦ Βαλδουρ ἄλση, πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριο, ὅπερ στοιχίζει δι' αὐτὸν πλέον ἢ ὅλος ὁ κόσμος· ἐνταῦθα εἰς ἐν βλέμμα τῆς Ἰνγεβέργης τοῦ θέλει ἀντλήσει τὴν τοῖς θεαῖς μόνον ἐπιφυλαττομένην εὐδαιμονίαν. Οὐδὲν τὸν φοβίζει· οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐκδίκησις τῶν ἡγεμόνων. Ἦδη θάνατι τὸν κολπίσκον ὅστις τὸν χωρίζει ἀπὸ τῆς φίλης του καὶ ἀσπάζεται τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Μόνος πλανώμενος παρὰ τὴν ὄχθην χαράττει ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ξίφους τοῦ τοῦ φίλτατονόμου. Ἡ σελήνη τὸν ὀδηγεῖ, ἡ δὲ ἀηδὼν τονίζει ἄσμα ἔρωτος αἰωνίου· νομίζει ὅτι τὸ βεῖθρον ψιθυρίζει τὸ προσφιλες ὄνομα Ἰνγεβόργη.—«ὦ! χαῖρε, θεῖα νύξ, εἶπεν ὁ Φριτιόφ, μήτηρ τῶν θεῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν διαλαμπῶν μαργαριτῶν σου, οἵτινες διακοσμοῦσι τὸν νυμφικὸν κρήδεμνόν σου· σὺ, ἥτις ἐπιτρέπεις μοι, ἀποφεύγων τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μου νὰ πλησιάσω τὴν φίλην μου!»

Ἄλλ' ἔφθασεν εἰς τὸν ναόν.—Ἰδοῦ ἡ νέα κόρη ἄγνη ὡς ἡ θεῖα δύναμις, ἐρωτύλη ὡς ἡ Freya. «ὦ! ἄφες με νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου ἐπιτρέφόν μοι νὰ σὲ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Μὴ φοβοῦ· ἰδοῦ ὁ Βιόρου μετὰ τῶν πολεμιστῶν μου εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσι· καὶ ἐγώ.... πῶς θέλω πολεμήσῃ ὑπὲρ σοῦ! Πῶς εὐχαρίστως ἤθελον εἰσελθεῖ ἐν τῇ Βαλχάλα, ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ὡς Βαλκῶρ μου θὰ ἦσο σύ».

(ἀκολουθεῖ).

ΛΥΣΙΣ Η'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

I—Ἰνᾶ—Ναι.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Ἑλένη Δερρέκα, Ἀναστ. Κ. Σιγαλὸς (Σύρου), Λουίζα Α. Λασκαράτου (Κερκύρας) καὶ ὁ κ. Σταμέλος (Ξηροχωρίου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἀρχίζω καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καταλήγω.
Κ' εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀπόκρυφα ἀνοίγω.
Καὶ τρικέφαλος γεννώμαι καὶ τετράπους μεγαλώνω.
Καὶ ἂν μοῦ κόψῃς ὅλα ταῦτα τοὺς ἀτάκτους ἐμφυχῶν.
Ἐκ τῶν κεφαλῶν μου ὅμως ἂν μοῦ κόψῃς δύο μόνον
ἢ ξηρὰ δὲν μὲ χωρεῖ
Καὶ ἀστραπηδὸν ἐκλείπω, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν χερσαίων
τοῦ λοιποῦ μὲ θεωρεῖ.
Ὡστε ἂν μ' ἀνὰ ζήτησῃς, εἰς τὰ ὕδατα μ' εὐρίσκεις,
ὅπου μ' ἔστειλες νὰ ζῶ.
Καὶ μοῦ ἔβαλες κανόνα ἀμφιβόλιος νὰ χορεύω
καὶ τὰ δύο νὰ γελῶ.

ΓΡΙΦΟΣ I.

